

Sygn. akt V KO 47/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 7 lipca 2016 r.,

w sprawie A. B.

skazanego z art. 148 § 2 pkt 1 k.k.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 5 marca 2015 r., sygn. akt II AKa 279/14,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 20 października 2014 r., w sprawie III K 220/13,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,3,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 16 maja 2016 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek A. B. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Szczecinie, o sygn. akt III K 220/13, zakończonej prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 marca 2015 r., sygn. akt II AKa 279/14, w której został skazany na karę 25 lat pozbawienia wolności za popełnienie przestępstwa z art. 148 § 2 pkt 1 k.k.

We wniosku skazany podniósł, że procedujący w sprawie Sąd nie wziął pod uwagę niektórych faktów, a także wniosków opinii biegłych. Uzasadniając swoje stanowisko wnioskodawca powołał się na okoliczności związane z prowadzeniem

śledztwa i niejasności, które pojawiły się już na początkowym etapie postępowania, a także dodał, że w sprawie nie zostali przesłuchani wszyscy świadkowie, co doprowadziło do naruszenia art. 7 k.p.k. Ponadto wnioskodawca zwrócił uwagę, że błędnie zinterpretowano przepisy Kodeksu karnego, albowiem opinia biegłych jednoznacznie wskazywała, że przyczyną zgonu pokrzywdzonego było pobicie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. przepisem art. 545 § 3 k.p.k. - dodanym ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) – sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Należy wyraźnie podkreślić fakt, że w trybie art. 545 § 3 k.p.k. sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku i nie bada także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast taki wniosek podlega kontroli o charakterze quasi formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, Lex Nr 1812335*).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pismo skazanego nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na powiązanie treści złożonego przez A. B. wniosku z podstawami wznowienia postępowania. Należy także podkreślić, że skazany odwołuje się do okoliczności, które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych sądów procedujących w sprawie. Przywołane fakty i dowody nie należą jednak do kręgu podstaw wznowieniowych, które zostały ściśle określone w przepisach kodeksu postępowania karnego – (art. 540, art. 540a, art. 540b).

Niejako na marginesie należy zwrócić uwagę, że przedmiotowe kwestie były już także podnoszone w kasacji obrońcy skazanego, którą Sąd Najwyższy oddalił w trybie art. 535 § 3 k.p.k. jako oczywiście bezzasadną (k. 27, sygn. akt V KK 250/15).

Wskazane powyżej okoliczności w myśl art. 545 § 3 k.p.k. przesądzają o oczywistej bezzasadności złożonego wniosku o wznowienie postępowania.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.